

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8261 van 26 maart 2012
in de zaak A. 203.837/XIV-34.019**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Herman De Ponthière
 kantoor houdend te 8900 Ieper
 Veemarkt 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 29 februari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 73.950 van 26 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 6 maart 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. In het bestreden arrest wordt volgens de verzoekster ten onrechte geen melding gemaakt van de door haar neergelegde brief van haar Armeense advocaat van 16 september 2011 waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat haar echtgenoot bij een

terugkeer naar Armenië het slachtoffer van een geprefabriceerde beschuldiging zou worden. Zij gaat echter voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat zij van Russische nationaliteit is, dat zij met betrekking tot Rusland geen feiten aanvoert die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade en dat zij zich onder de bescherming van haar land van nationaliteit kan stellen, zodat de door haar aangevoerde middelen niet verder moeten worden onderzocht. Bij gebrek aan kritiek op dat motief toont de verzoekster geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De verzoekster stelt dat geen toepassing van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) had mogen worden gemaakt omdat haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet onontvankelijk noch kennelijk ongegrond was. Daardoor zou het gelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Te dezen heeft de verzoekster met toepassing van artikel 39/73, § 4, van de Vreemdelingenwet tijdig gevraagd om te worden gehoord na de kennisgeving van de in § 2 van dat artikel bedoelde beschikking, waarmee ook de nota met opmerkingen van de verwerende partij aan de verzoekster werd meegedeeld. De zaak is dan met een nieuwe beschikking vastgesteld en de partijen zijn gehoord op dezelfde wijze als in de gewone procedure van artikel 39/74 van de Vreemdelingenwet. Vermits er aldus geen verschil meer met de gewone procedure was, is er geen verschillende behandeling. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat in de oorspronkelijke beschikking de redenen werden vermeld waarom de zaak volgens de voorzitter met een louter schriftelijke procedure kon worden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel is niet aan de orde en de door de verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag is niet dienend voor de oplossing van het geschil. Bij gebrek aan een onderscheid in de behandeling van haar beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toont de verzoekster ook geen schending van de door haar aangehaalde Europese bepalingen aan. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams